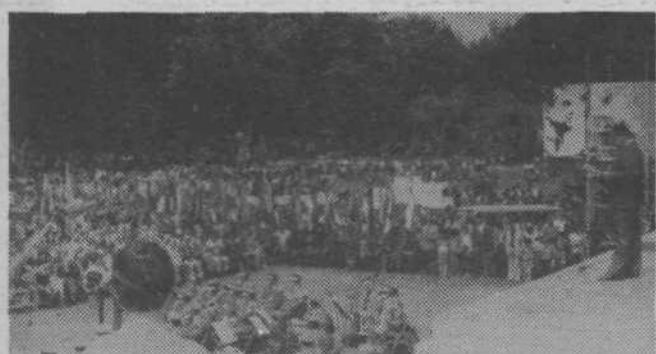

»Storiti moramo vse, da se bo povezanost zveze komunistov in množic nenehno krepila!« je kot izročilo iz Tacna 16. junija prevevalo govor sekretarja komiteja MK ZKS Marjana Orožna

Maša OSKUPNOST

glasilo SZDL ljubljana moste-polje

19. JUNIJ XX. LETNIK
8. ŠTEVILKA BREZPLAČNO

● PREOBlikOVANJE KS

Nove krajevne skupnosti

V okviru široke akcije za samoupravno in prostorsko preoblikovanje KS je sklenjen drugi krog obiskov aktivistov v vseh KS občine in mesta.

Čeprav se ni izdelana celovita ocena, se da ugotoviti, da so bili obiski vsebinsko dobro pripravljeni ter da so v vseh sedemnajstih naših KS vsi angažirani subjekti celovito spregovorili o samoupravnem življenju, možnostih za preoblikovanje KS, programiranje razvoja v okviru družbenega planiranja, o vseslovenski akciji Nič nas ne sme presenetiti in o aktivnosti v mednarodnem letu otroka. Šlo je za štiri pomembne sklope vprašanj, ki so ta trenutek predmet aktivnosti družbenopolitičnih in samoupravnih organizacij in skupnosti.

Če se na kratko ustavimo pri prvem sklopu, t.j. pri samoupravnem in prostorskem preoblikovanju KS, potem kaže ugotoviti, da so se dosežanje oblike samoupravnega in družbenopolitičnega vključevanja krajanov močno uveljavile, še zlasti v KS z manjšim številom krajanov in so prostorsko že zaokrožene kot samoupravne celote.

Za izvedbo samoupravnega in prostorskega preoblikovanja so bila ustanovljena delovna telesa pri predsedstvih KS, ki bodo za javno razpravo pripravila predloge nove samoupravne organiziranosti z vsemi odprtimi dilemami in izdelala akcijski program.

Nadaljevanje na 3. strani)

PRI MAČKOVIH

Na hiši v Zadobrovi, Novo Polje — cesta XII-3 bo 21. junija odkrita spominska plošča z napisom: »V tej hiši Roze in Poldeta Mačka je Edvard Kardelj v letih 1938 in 1939 živel z ženo Pepco, organiziral in vodil delo centralnega komiteja komunistične partije Slovenije. Pod imenom Sperans je dokončal knjigo Razvoj slovenskega narodnega vprašanja.

Tukaj je bil sedež rajonskega komiteja KPS Polje.

Med ilegalnim revolucionarnim delavskim gibanjem in narodnoosvobodilnim bojem so tu našli zatočišče številni vodilni komunisti.

Poldeta Mačka-Boruta že dobri dve leti ni med nami. Sprejela nas je njegova žena Roza. Opoldanska vročina je silila v

senco in hotela umirjati, a beseda je takoj stekla.

— V času, ko je Edvard Kardelj živel pri vas v Zadobrovi, je izšlo nje-

govo pomembno delo Razvoj slovenskega narodnega vprašanja. Vam je znana kaka podrobnost o tej knjigi (Nadaljevanje na 4. strani)

● TODO KURTOVIĆ V ŠTEPANJSKEM NASELJU

Več poguma za novo

Ljubljano je pred dnevi obiskal predsednik zvezne konferenice SZDL Jugoslavije Todo Kurtović. Enodnevni njegov obisk je bil namenjen predvsem spoznavanju nekaterih najaktualnejših področij družbenopolitičnega dela v Ljubljani. Tako se je Todo Kurtović v četrtek 14. junija zjutraj najprej sestal s širšim političnim aktivom mesta Ljubljana, kjer je bil govor predvsem o preoblikovanju ljubljanskih krajevnih skupnosti ter o oblikah in metodah dela v frontni or-

ganizaciji SZDL. Najbolj poglobljeno je stekla beseda o sekcijem načinu delovanja kot novosti glede vključevanja najširših množic v družbenopolitično življenje. Predsednik zvezne konferenice SZDL se je pogovarjal tudi s člani komisije pri skupščini mesta Ljubljana za odnose z verskimi skupnostmi.

Med dokaj obsežnim enodnevnim delom pa je Todo Kurtović popoldne obiskal Štepanjsko naselje in se po-

več tudi državne uprave in društev, skratka vsega, kar organizirano deluje v našem sistemu. Še premalo prihaja do izraza možnost, da sleherni občan pove svoje mnenje, stališče in da ga seveda tudi neko upošteva. Res je, da v SZDL nismo zaprli vrat in da ima vanjo vstop vsakdo. Res pa je tudi, da imamo premalo poslušalcev za tista stališča in mnenja, ki na prvi pogled niso po volji vsem. Z eno besedo demokracija še ni zaživela v polni meri in se to kaže na vseh področjih — tudi in predvsem na področju informiranja. Todo Kurtović je več pozornosti posvetil vlogi potrošniških svetov ter povezanosti delegacij in delegatov z bazo. Po njegovem mnenju so danes delegati povečini še bolj odtrgani od najširšega mnenja slehernega posameznika, kot so bili včasih odborniki in poslanci. Tudi na tem področju je socialistična zveza naredila premalo.

Največ pozornosti pa je predsednik Kurtović posvetil oblikam in metodam političnega delovanja. Opozoril je na to, da še vedno nismo navajeni doživeti tudi neuspeh, čeprav vemo, da tisti, ki dela, lahko tudi pogreši. Še vedno je premalo poguma po nečem novem, boljšem. Zavedati se moramo, da z novimi odnosi, z novim načinom življenja in seveda tudi z novim sistemom političnega in samoupravnega odločanja doživljajo spremembe tudi politične organizacije. Mi pa kar naprej delamo bolj ali manj po starem. Prav socialistična zveza mora tu napraviti prvi korak. Predvsem v SZDL moramo govoriti in se dogovoriti o problemih ljudi in krajev, kjer živimo in delamo, in to brez prevelike papirnate vojne.

Naj še povemo, da so pionirji OŠ Karla Destovnik-Kajuha nadvse tople in priščno s šopkom zaželeli Todo Kurtoviću dobrodoščilo, zbrani Štepanjci pa so mu za njegov nedavni življenjski jubilej ter za številna najvišja odlikovanja in priznanja, ki jih je prejel, čestitali in mu poklonili več borbenih pesmi, ki jih je zapel moški pevski zbor iz Bizovika. AK

Todo Kurtović na seji predsedstva KK SZDL. (Foto T. ZUPAN)

govarjal s kraji te naše najmlajše, a največje krajevne skupnosti. Naselje si je najprej ogledal in kasneje na razširjeni seji predsedstva KK SZDL spregovoril o nekaterih najaktualnejših zadevah, ki so danes prisotne v socialistični zvezi. Opozoril je zlasti na to, da SZDL v našem političnem sistemu, pa tudi po ustavni opredelitvi, še vedno ne izpolnjuje vseh funkcij, ki so v njeni pristojnosti. Premalo se še kaže frontni značaj ne samo družbenopolitičnih organizacij, tem-

27. junij — dan samoupravljalcev

Vsakoletno praznovanje dneva samoupravljalcev je priložnost, da pregledamo svoje dosežke in napredek pri razvoju družbe in družbenopolitičnega sistema, se ozremo nazaj v obdobje, ki še ni zgodovina in vendar za našo generacijo nekaj stvarnega, vsakdanjega in samoumevajočega, pa na teh osnovah usmerimo pogled naprej, v smeje zarje jutrišnjega dne.

Samoupravljanje je rezultat in nadaljevanje stoletnega boja delavskega razreda. V tem boju velja izpostaviti obdobje predvojne delavskega boja v pogojih kapitalističnega izkoriščanja ter veliko obdobje narodnoosvobodilnega boja in revolucije. Samoupravljanje je bilo le sen in pričakovanje tedanjih generacij. Zato je naša velika obveznost, da danes ta boj nadaljujemo.

Letošnje praznovanje dneva samoupravljalcev je povezano tudi s 60-letnico ustanovitve KPJ — ZKJ, SKOJ in revolucionarnih sindikatov. Vsi ti jubileji nam torej pomenijo veliko zadovoljstvo nad doseženim, a prav tako tudi veliko obveznost in odgovornost za nadaljnji razvoj. Danes imamo sprejeto ustavo in zakon o združenem delu, ki sta nam dala nove kvalitete in možnosti za ustvarjanje novega družbenega reda, v katerem naj bo vsak človek delavec in vsak delavec človek. Samoupravljanje naj nam da človeka delavca, ki ne meri svoje sreče in zadovoljstva zgolj po pridobljenih materialnih dobrinah, ampak po celoviti možnosti uveljavljanja in ustvarjalnosti slehernega od nas. Vse to nam danes usmerja naloge pri usposabljanju delavcev za dobro samoupravljanje. V to so bile usmerjene tudi letošnje aktivnosti v zvezi z načrtovanjem iz zaključnimi računi, s prizadevanjem za stabilizacijo, z razpravami o ustvarjanju in delitvi dohodka in drugo.

Vse te samoupravne akcije morajo razgibati množice delavcev in jih usmerjati v resnično spoznanje, da so čedalje bolj gospodarji nad rezultati svojega dela.

Samoupravljanje pa danes ni več zaprti zgolj v ograje temeljnih organizacij z družbenega dela ali delovnih organizacij, temveč nam pomeni sleherni delovni in življenjski razmerah. Samoupravljanje torej pomeni tudi dobro delovanje krajanov in njihovih organov v KS, dobro delovanje delegatov v skupščinah družbenopolitičnih skupnosti in samoupravnih interesnih skupnosti. Dan samoupravljalcev naj nas torej navda s ponosom nad doseženim in nam okrepi odgovornost za borbenost pri ustvarjanju novega.

ANDRIJA VLAHOVIĆ

Visoko odlikovanje

Ob življenjskem jubileju, za dolgoletno revolucionarno delo in za sluge pri graditvi socialistične Jugoslavije je predsednik Tito odlikoval devet španskih borcev, med njimi tudi Viktorja Jeriho iz Zaloga (na sliki četrty z desne). Čestitkam se pridružuje tudi naše uredništvo! (Foto: Nace Bizilj)

● PREDSEDSTVO OK SZDL O TELESNI KULTURI

Osnovna izhodišča in zaključki

Predsedstvo OK SZDL je na svoji 4. seji obravnavalo aktualno družbeno problematiko v zvezi s položajem in nadaljnjim razvojem telesne kulture v občini in mestu in sprejelo osnovna izhodišča:

1. Predsedstvo OK SZDL je ocenilo dosedanje politiko in način dela ZTKO in TKS kot pravilno in ju potrjuje.
2. Za potrebe neorganizirane rekreativne aktivnosti občanov je treba v urbanističnih načrtih zagotoviti ustrezne površine in le-te primerno urediti.
3. Glede na skromne objekte, namenjene telesni kulturi, predlaga predsedstvo, da se v program III. samoprispevka vključi tudi telesna kultura, vendar v tesni povezavi s SIS za vzgojo in izobraževanje.
4. TKS naj razmisli o morebitni organizaciji v usmerjenem vrhunskem športu in s tem v zvezi s prerazporeditvijo sredstev.

5. Sedanji koncept in s tem število udeležencev v vrhunskem športu je preobsežen in se je treba zato lotiti postopnega zmanjševanja. Za resnično potencialne vrhunske športnike bi bilo tako moč izboljšati možnosti.

6. Predsedstvo se opredeljuje za to, da velja dajati vrhunskemu športu v občini, ki ga je izredno malo, vso podporo; gre za rokomet, košarko, nogomet in hokej.

Osnovna izhodišča in zaključki bodo služili našim delegatom tudi za obravnavo na sekciji za telesno kulturo pri MK SZDL Ljubljana.

Več o aktualnih problemih telesne kulture v občini v naslednji številki Nsk. VILKO SLUGA

Predsednika zvezne konferenice SZDL so kraji popeljali po naselju. (Foto EDI)

• 12 ALBUMA NAŠIH SREČANJ
/ EDVARDOM KARDELJEM

Edvard Kardelj z ženo Pepco sredi Saturnužanov ob 50-letnici tovarne, decembra 1971 (Slika: S. G.)

NIČ NAS NE SME PRESENETITI

Preizkus na Vevčah

V soboto, 2. junija je stekel preizkus varnostno-obrambne pripravljenosti v krajevni skupnosti Vevče — Zg. Kašelj in v vevški Papirnici.

Ob 8. uri zjutraj je na sedež KS prispelo zanesljivo sporočilo, da se je v kašelski hrib prebila dobro opremljena sovražna diverzantska skupina z namero napasti pomembnejše objekte v KS Vevče — Zg. Kašelj. Takoj se je sestel odbor za ljudsko obrambo in družbeno samozasčito v KS, ki je po preučitvi in oceni izhodiščne dispozicije sprožil sistem obrambe in varnosti. Prav tako je bilo tudi v Papirnici. V presenetljivo kratkem času je stekla kurirska mreža, sočasno pa se je že aktivirala narodna zaščita in takoj za njo še civilna zaščita. Člani NZ so zavarovali vse strateške objekte in prehode ter nadzorovali promet in gibanje prebivalstva. Pripadniki CZ pa so se pripravili za obrambo pred morebitnimi bombnim napadom ali požarom; do slednjega je prišlo v skladišču trgovine in gasilska enota Papirnice je uspešno posredovala.

Po štiriurni vaji sta odbora za LO in DS z drugimi v preizkusu sodelujočimi subjekti krajevne skupnosti in Papirnice napravila prvo oceno. Nekateri rezultati so bili nad pričakovanji. Sodelovanje krajevne skupnosti in delovne organizacije je potrdilo tradicijo in pokazalo na potrebo po še natančnejši medsebojni sinhronizaciji ukrepov — v popolno zlitje obrambno-varnostnih nalog, tako na bivalnem kot na delovnem področju. V igri situaciji so se jasno izrazile naloge in položaj vseh subjektov krajevne skupnosti in združenega dela, sleherne družbenopolitične in družbene organizacije ter društva.

Seveda pa sta se zapisnika med vajo polnila tudi s pripombami, zlasti drobnejšimi, ki jih odkrije samo vaja, ko je treba napisane načrte preizkusiti praktično na kraju samem.

Odbor za LO in DS je na sedežu KS ocenil situacijo in sprejel odločitev: stanje pripravljenosti!

Kurirji so kljub uporabi koles svojo dolžnost opravili dobesedno bliskovito in od vodstva vaje prejeli pohvalo.

Pripadniki NZ so zavarovali strateške objekte in važne prehode, med njimi tudi kašelski most.

Odbor za LO in DS v Papirnici sredi vaje (Besedilo in slike: D. Gerlica)

Pri Mačkovih

(Nadaljevanje s 1. strani)

Leta 1938 je bil Edo prvič pri nas. Tedaj je knjigo še pisal — tamle v sosednji sobi v pritličju. Pisal jo je ponoči, kajti čez dan je imel dovolj drugega političnega dela. Ko je knjiga izšla, jo je takoj prinesel in dejal: »Knjiga je zaplenjena, a naročnikom smo jo razposlali že prej in pustili za zaplenbo, ki smo jo čutili, le malo izvodov!« Izvod s posvetilom očetu in meni ima sedaj sin Polde.

Knjigo pa je pisal že prej — tudi tedaj, ko je bil s Pepco v zaporih na Miklošičevi cesti. Njegov brat Bojan je od tam prinašal dele rokopisa k nam in na Zaloško cesto pa do založbe. V vaški hiši so se pogosto zbrali na sestankih rajonski komite KPS Polje, sem so prihajali Jože Mazovec, Jože Moškriš, Stane Bobnar, Jože Berčič, pa vodstvo KPS Tone Tomšič, Boris Kidrič, Matija Maček, Boris Kraigher, Franc Leskovec, Miha Marinko, Tone Dolinšek, znani komunisti Viktor Stopar, Slavko Zidanek, Tone Šušteršič, Mirko Zlatnar, Slavko Šlander z bratom in sestro, Nande Kavčič, Angela Očepek, Darinka, Leon, Fedor in Oskar Kovarčič, Anica Vipotnik, nek Zagrebčan češki komunist Šverma, italijanski in drugi komunisti. Mnogih se ne spominjam več, oziroma jih tudi nisem poznala in se zanje šele po osvoboditvi zvedela, kdo da so. Nekateri so ostajali pri nas le čez noč, se najedli in spočili ter odšli.

Drugi pa so bili tu dlje časa — tudi po več mesecev, gostovali pri sosedovih Franči in Albinu Dimnik... Matija Maček se je pri nas po vrnitvi iz SZ skrival osem mesecev in če ne bi bilo izdajalca, bi ga ne zaprli.

Nekoč je prišel k nam Boris Kidrič.

Bil je lepo oblečen in ko je odšel, sem vprašala Edija: »Ali so tudi takle komunisti?« Odgovoril je: »Kajpak, saj si videla, da sva se menila o naših stvarih!«

— Kako ste uspeli obdržati ilegalnost delovanja v hiši?

Zandarji so prihajali vohljat v hišo domala vsak mesec, dva. Mož je imel v kleti delavnico. V njej so bili tudi sestanki — ponoči seveda. Jaz sem gospodinjala v pritličju in pazila na okolico. Tako so bil varni. Raznašala pa sem tudi pošto in o vsem molčala. Tudi sin Polde jo je raznašal in kadar so ga zasliševali, je odgovarjal: »Ne vem nič, kar mam vprašajte!«

— Je bilo tako tudi med narodnoosvobodilnim bojem?

Da. V naši hiši je bila javka. Razmnoževali smo ilegalni tisk, v bunkerju je bilo vedno polno različnega materiala, hrane itn. Že tretji, četrti dan po okupaciji so prišli fašisti in iskali Edvarda Kardelja. Kmalu nato so nameravali zapreti vse svobodaše. Moža so iskali kakšnega pol meseca skoraj vsak dan in skril se jim je globoko v ilegalno — leta 1942 pa je odšel v partizane. Sosedje so nas redno obveščali o racijah in vedno smo se lahko pravočasno umaknili.

Nekateri dokumente smo zakopali v kleti že pred 1. 1941. Belogardisti so ob neki preiskavi kopali le dobrih deset centimetrov proč od zakopane kovinskega zaboja! Mnogo let po osvoboditvi smo se tega spomnili. Nekaj gradiva je v njem že propadlo, nekaj pa ga je porabil sin Polde za Zbornik '65.

Živo je tekla pripoved. Spomini so kar spodbudili drug drugega. Zunaj pa je bilo mirno. Le sonce je neusmiljeno žgalo. Rozi Mačkovi lepa hvala za vse — tudi za nezapisano.

AM

• DVAJSET LET NAŠEGA GLASILA

Devet učnih let

Naj mi bo takoj na začetku dovoljeno zapisati, da je bilo zame devetletno delo pri Naši skupnosti velika šola, saj sem se izobraževal ob trdem delu brez posebnih uredniških in novinarskih izkušenj in so mi bili tovariši iz uredniškega odbora v veliko oporo.

Mimo tega sem bil domala »deklica za vse«, saj je bilo treba hkrati opravljati novinarske, uredniške, tehnične, administrativne in celo kurirske posle. Zlepa ne bom pozabil trenutkov, ko sem pozimi v mrazu in po globokem snegu razvažal časopis po šolah in naseljih in me je moj jekleni konjček včasih pustil na cedilu.

Vendar smo delali z veliko vnmemo in veseljem in tudi delovno ozračje v uredniškem odboru je bilo pristno, iskreno, — enkratno.

Naj posebej omenim sodelavce, s katerimi je bilo veselje delati: Bogdan Šturm, Marjan Moškrič, Milan Pritekelj, Tone Bančič, Primož Pohleven, Edo Svetek, Alenka Lobnik, Slavko Gerlica, Ivan Kuhar, Janez Virk, ih še mnogi drugi zunanji sodelavci. In ne nazadnje, lepi spomini me vežejo na sodelovanje z računovodkinjo Milico Strlekarjevo in administratorko Pavlo Hrabričevo.

Pomemben mejnik v razvoju Naše skupnosti je bil prehod z do tedaj skromne naklade nekaj tisoč izvodov na okoli 20.000 in s tem v vsako družino. Spominjam

se, da je bilo tedaj okoli tega veliko razprav, zagnanega dela pa tudi omahovanja in včasih celo malodušja. Vendar se je kasneje izkazalo, da smo na pravi poti in da naša prizadevanja niso bila zaman. Danes je Naša skupnost dragoceno in nezamenljivo sredstvo obveščanja občanov in se je v zadnjih letih globoko zasedrila v njihovi zavesti.

Za konec pa še tole, morda ne čisto obrobna pripomba na rovaš umetniške priloge 25. MAJ, v kateri tudi sam občasno sodelujem. Menim, da bi morala komisija pri uredniškem odboru nekoliko izostriti kriterije in se natančno dogovoriti o tem, kaj sodi in kaj ne sodi na strani te priloge. Sedanji kompromisarski in na široko zastavljeni koncept njenemu umetniškemu poslanstvu lahko samo škoduje.

FRANCE FAJDIGA

POUKA JE KONEC

Pred odločitvijo

V dneh, ko so se dijaki zadnjih razredov poklicnih in srednjih šol ter učenci osmih razredov osnovnih šol pripravljali na konec šolskega leta, je bilo vreme že poletno. Zato pa je bilo, kot so zatrjevali srednješolci, pričakovanje zadnjega preizkusa njihovega znanja še težje. Vendar: kot vsako leto, bo večina dijakov to »neprijetnost« uspešno prestala. Dijaki poklicnih šol se bodo zaposlili in opravljali poklic, za katerega so se odločili že pred leti, večina gimnazijcev bo nadaljevala študij na višjih in visokih šolah, osmošolci pa so pred eno najpomembnejših odločitev v življenju.

Konec šolskega leta pa je tudi pričetek nečesa novega; je prvi stik s srednjo šolo, fakulteto, delom v podjetju, vstopanje v svet odraslih, s predstavami, ki pa niso vedno v skladu s tistim, kar prinaša življenje. Dvomo je veliko. Je pot, ki so si jo izbrali, prava? So se odločili za pravi poklic, ki ga bodo opravljali z veseljem in bodo v njem razvijali vse svoje sposobnosti? Jim bo poklicno delo pomenilo del sreče v življenju, bo zadovoljevalo njihovo potrebo po rasti in uveljavljanju?

Obiskali smo tri šole v naši občini: Šolski center tiska in papirja (ŠCTP), VI. gimnazijo in OŠ v Polju. Povprašali smo za nekaj podatkov, poiskali pa smo tudi dijake zadnjih razredov, da nam sami spregovore o svoji odločitvi, o občutkih, ki jih imajo, ko se poslavljajo od sedanjih šol, o načrtih in podobno.

SILVO HUS — predstojnik grafične in papirniške poklicne šole na ŠCTP: »Za našo šolo je vedno veliko zanimanje, saj se do poklica pride sorazmerno hitro, obstaja pa tudi možnost nadaljnega izobraževanja. Tretji letnik je v letošnjem letu obiskovalo 144 dijakov, od teh 95 na poklicni grafični in 49 na poklicni papirniški šoli. Učenci so teoretični del mature opravili že februarja, praktični del z zagovorom pa bo konec junija. Predvidevamo, da 8 do 10 odstotkov dijakov v tem roku ne bo uspešno opravilo mature. Poskušali bodo ponovno jeseni. Šolanje letos končuje tudi 9 deklet, vse so obiskovale grafično poklicno šolo.«

DARJO ZRIMŠEK — dijak grafične poklicne šole, usmeritev za reprodukcijejskega fotografa: »Uspešno sem opravil prvi del mature, čaka pa me še praktični

del. Mislim, da sem nanj pripravljen, vseeno pa me je malo strah, ker se pač lahko zgodi, da dobim vprašanje, ki nanj ne bom znal odgovoriti. Pa tudi pri zagovoru praktičnega dela ni dovolj, da vse veš, moraš se tudi strokovno izražati. Šolanje na ŠCTP smo sklenili s tridnevnim izletom na Pokljuko, ki mi bo ostal v prijetnem spominu. In zakaj sem se odločil za poklic reprodukcijejskega fotografa? Že v osnovni šoli sem se zanimal za fotografijo, sam slikam in tudi delam slike. Morda se bom kasneje vpisal na srednjo grafično šolo, vendar ne vem, če mi bodo v Moškričevi tiskarni, kjer se bom zaposlil, to pripravljeno plačevati.«

FEHIM SULJANOVIČ — dijak papirniške poklicne šole: »V šoli smo se učili mnogo stvari, ki jih sedaj v stroki ne potrebujemo, obenem pa opažam, da so področja o katerih vse premalo vem. Težava je pač v tem, da je to šola za vso Slovenijo, ne le za papirnico Vevče. Že sedaj se vključujem v redno delo. Delam v laboratoriju kot tekoči laborant in kontroliram kvaliteto papirja. Na praksi sem se veliko naučil, celo več kot v šoli, zato sem za maturo še kar dobro pripravljen. A zdi se mi, da vsega nikoli ne bi mogel vedeti. Seveda imaš drugačen občutek po končani šoli, ko veš, da ti bodo zaupali tudi zahtevnejše delo. Ne vem še, kako bo naprej. Rad bi šel na visoko šolo, vendar čutim, da imam premalo splošnega znanja. Morda pa se bom odločil za srednjo.«

KATARINA GRČA — psihologinja na osnovni poli Polje: »Ugotavljamo, da učenci 8. razreda niso dovolj seznanjeni z nekaterimi poklici, čeprav jih pričujemo poklicno usmerjati že v 7. razredu. Zato tudi organiziramo

V srcih mladost, na ličih nasmeh. (Foto: Hvastija)

ogledne raznih tovarn, čeprav smo na tesnem s časom, ker je tudi drugih obveznosti veliko. Zanke to, ki jo izvedemo v 8. razredu, ugotovimo želje učencev in njihovih domačih glede izbire poklica. S posebnimi testi pa spoznavamo njihove sposobnosti in nagajenja. Z vsakim učencem se ukvarjamo individualno.

Letos je pri nas obiskovalo 8. razredov 213 učencev, od teh 111 deklet in 102 fanta. V srednje šole se jih je vpisalo 137; v gimnazijo 41 (od teh 21 deklet), na srednjo tehnično šolo gradbene smeri 17 (9 deklet), na ekonomsko 9 (1 fant), na elektrotehniško 16 fantov, preostali gredo na druge srednje šole.

Na poklicnih šolah se želi izobraževati 69 učencev. Največ jih gre v šolo za prodajalce — kar 25, med njimi pa le trije fantje. Na poklicno elektro šolo se je vpisalo 13 fantov, na PTT šolo 7 deklet in fant itd. V tem trenutku sicer ne vemo, če bodo vsi sprejeti, tako da nas še čaka iskanje mest za tiste, ki bodo odklonjeni.

DUSKA KOGOJ: »Z gimnazije na Poljanah so mi že sporočili, da sem sprejeta. Za nadaljevanje šolanja na gimnaziji sem se odločila sama, doma in v šoli so se s tem strinjali. Rada hodim v šolo. Ne občutim jo kot obremenitev. Tudi nekaj mojih prijateljev se je odločilo za isto gimnazijo.«

IGOR SVETEK — »Najprej sem mislil, da bom šel na grafično poklicno šolo, potem pa sem se odločil, da se izučim za elektro mehanika. Za ta poklic sem se navdušil, ko sem opazoval znanca pri delu. Veseli me praktično delo. Sicer pa sem se na šoli, s katere odhajam, kar dobro počutil.«

ANTON MEDVED — ravnatelj VI. gimnazije: »Zadnji razred gimnazije je obiskovalo 48 fantov in 79 deklet. Izdelali so 103, 24 pa jih ima popravne izpite. Odlič-

njakov je 9. Na šoli imamo organizirano poklicno usmerjanje, ki ga vodi profesorica Medenova. Ta je v stalnem stiku z zavodom za zaposlovanje in odgovornimi službami za univerzi. Dijaki so se udeležili tudi informativnega dne na univerzi, kjer so se seznanili s potrebami, možnostmi in zahtevami študija na posameznih fakultetah. Ocenjujemo, da se jih je približno 90 odstotkov odločilo za nadaljnji študij, predvsem pa na pravni in ekonomski fakulteti; 10 odstotkov pa se jih bo zaposlilo. Poudariti je treba, da so bili nekateri dijaki 4. razreda zelo prizadevni pri šolskih in zunajšolskih dejavnostih, zato bodo dobili priznanja in nagrade.«

JANJA MARTINČIČ: »Že v osnovni šoli sem se odločila za študij biologije. Tudi oče je biolog. Tako sem imela vzor, obenem pa sem lažje presodila, če me poklic veseli in če bom zmogla. Študij na fakulteti je namreč precej naporen, kajti poleg predavanj so tudi praktične vaje v naravi. Zdi se mi, da je učni program na gimnaziji preveč obširen, zelo primerno pa je podana biologija. Sicer pa je vedno tako: dokler hodiš v šolo, se ti zdi to grozno, potem pa sploh ne več.«

JANEZ PRHAVC: »Namenil sem se študirat fiziko, ker me zanimajo naravni pojavi. K mojemu navdušenju za fiziko je nekaj prispeval tudi profesor v drugem razredu gimnazije, sicer pa se mislim po 3. letniku usmeriti na meteorologijo. Vreme je namreč proces, ki ga najprej ne moreš nikoli točno predvideti. Rad bi delal na kaki meteorološki postaji, na primer na Kredarici. Tako bi lahko združil poklic s planinstvom, ki je moj konjček. Glede tega, koliko znanja pridobiš v srednji šoli, pa mislim, da je to odvisno od človeka samega; od njegovega odnosa do dela.«

Besedilo in slike:

DARJA JUVAN

Darjo Zrimšek

Fehim Suljanović

Duška Kogoj

Igor Svetek

Janja Martinčič

Janez Prhavic